

[Socialministeren.]

at de kan blive i deres hjem længst muligt, er der i de senere år øvet en betydelig indsats dels på privat basis, dels af en række af landets større kommuner. I disse kommuner er der indført en egentlig organiseret hjemmehjælp med udsendelse af hjemmehjælpere til de gamles hjem. Som hjemmehjælp har man i disse kommuner i ikke ringe omfang benyttet enker og fraskilte kvinder. Når hjælpen, der i almindelighed administreres af de sociale udvalg, ydes til invalide- og folkepensionister, afholdes udgiften hertil af det beløb, der i henhold til folkeforsikringslovens § 40, stk. 11, er stillet til kommunernes rådighed til ydelse af personligt tillæg til vanskeligt stillede invalide- og folkepensionister.

Spørgsmålet om ydelse af hjemmehjælp til ældre mennesker har senest været behandlet i et underudvalg under det socialpolitiske udvalg. Dette underudvalg har under 24. maj 1957 afgivet en indstilling i sagen.

Det udtales bl. a. i denne indstilling, at det rent menneskeligt må anses for at være af stor betydning, at de gamle længst muligt kan bevare deres eget hjem, hvorved et almindeligt ønske hos de ældre om at forblive i de vante omgivelser imødekommes. Det er endvidere anført, at der samfundsøkonomisk vil kunne opnås betydelige besparelser ved, at behovet for pladser på alderdomshjem og sygehuse begrænses.

Der er i denne forbindelse givet visse tal-mæssige oplysninger til belysning af den økonomiske fordel, der kan opnås ved at lade de gamle forblive i deres eget hjem med ydelse af folkepension og hjemmehjælp i stedet for at anbringe dem på alderdomshjem. Det er således oplyst, at driftsudgifterne pr. beboer inklusive ydelse af lomme-penge i 1956-57 på nogle alderdomshjem af nyere dato kan anslås at ville variere fra ca. 5 350 kr. til 8 100 kr. i kommunegruppe II og fra ca. 3 850 til 6 000 kr. i kommunegruppe III. Til sammenligning hermed er anført, at udgifterne til folkepension, efter

at folkeforsikringsloven fra 1. oktober 1957 har fået fuld virkning, i kommunegrupperne II og III inklusive en anslået udgift til hjemmehjælp på 900 kr. for enlige vil andrage henholdsvis ca. 4 200 kr. årlig og ca. 3 900 kr. årlig, baseret på januarpristallet 1957. Det fremgår heraf, at der således vil fremkomme betydelige besparelser ved at yde folkepension suppleret med hjemmehjælp fremfor at anbringe den pågældende på alderdomshjem. Det kan bemærkes, at den anslåede udgift på 900 kr. pr. person til hjemmehjælp er fremkommet ved, at man har regnet med gennemsnitlig 6 timers hjemmehjælp om ugen svarende til 300 timer årligt à 3 kr. Besparelsen ved et eventuelt mindsket sygehusophold ville være endnu større, idet folkepensionen — i modsætning til hvad der er tilfældet ved anbringelse på alderdomshjem — ikke bortfalder under sygehusophold.

På grundlag af disse betragtninger går underudvalget i sin indstilling ind for en udbygning af den hjemmehjælpsordning, der som omtalt allerede er indført i en række større kommuner på disses eget initiativ. I erkendelse af, at hjemmehjælpsordningen medfører en betydelig belastning af rådighedsbeløbet i henhold til folkeforsikringslovens § 40, stk. 11, og for yderligere at animere kommunerne til en indsats på dette område er det foreslået af underudvalget, at der foretages en ændring af § 40, stk. 11, således at der til finansiering af en organiseret hjemmehjælp yderligere stilles et beløb til rådighed for kommunerne på indtil $\frac{1}{10}$ af det normale rådighedsbeløb i henhold til denne bestemmelse. Dette særlige rådighedsbeløb skal efter forslaget ikke kunne anvendes til andet formål. Det er i forslaget forudsat, at hjemmehjælpsorganisationerne også skal kunne stilles til rådighed for andre ældre personer end folke- og invalidepensionister, men således at de betaler de hermed forbundne udgifter.

Indstillingen fra underudvalget behandles nu i det samlede socialpolitiske udvalg, og en officiel indstilling til ministeriet om den